

Ilmestyskirja 29

Ilm. 21:19-22:1

Olemme tässä Alusta alkaen -ohjelmassa selittämässä Ilmestyskirjaa. Olemme melkein sen lopussa, luvussa 21. Olemme kuulleet, kuinka taivaasta laskeutui ”Uusi Jerusalem” -niminen kaupunki, joka olisi ”Jumalan asuinsija ihmisten keskellä”. Tällä kertaa kuulemme lisää tuosta kaupungista.

Perustus järkälemäisistä jalokivistä

Kaupunginmuurin perustukset oli kaunistettu kaikenlaisilla kalliilla kivillä. Ensimmäisenä peruskivenä oli jaspis, toisena safiiri, kolmantena kalsedoni, neljäntenä smaragdi, viidentenä sardonyksi, kuudentena karneoli, seitsemäntenä krysoliitti, kahdeksantena berylli, yhdeksäntenä topaasi, kymmenentenä krysopraasi, yhdenätoista hyasinttikivi ja kahdentenatoista ametisti (Ilm. 21:19-20).

Nuo kivet ovat viittaus ylipapin rintakilpeen, jossa Mooseksen saaman käskyn mukaan piti olla kaksitoista korukiveä.

Tee myös rintakilpi käytettäväksi oikeuden jaossa. Sen on oltava taitavasti kudottu, samalla tavoin tehty kuin kasukkakin: kullasta, sinipunaisesta, purppuraisesta ja karmiininpunaisesta villasta ja hienosta kerratusta pellavasta. Olkoon se nelikulmainen, laukun tapaan kaksinkertainen, vaaksan pitkä ja vaaksan leveä. Kiinnitä siihen korukiviä neljään riviin: ensimmäiseen riviin karneoli, topaasi ja smaragdi, toiseen riviin turkoosi, safiiri ja kalsedoni, kolmanteen riviin hyasintti, akaatti ja ametisti sekä neljänteen riviin krysoliitti, onyksi ja jaspis. Ne on kiinnitettävä paikoilleen kultapunoksin. Kiviä olkoon Jaakobin poikien mukaan kaksitoista, yksi kutakin nimeä kohti. Niin kuin sinetikiviä kaiverretaan, samalla tavoin kaiverrettakoon kuhunkin kiveen yksi kahdestatoista heimonnimestä (2. Moos. 28:15-21).

Ideana on, että Uudessa Jerusalemissa toteutuu täydellisenä se, mistä Israelin kansan pappeus ja sen varusteet olivat ennakoivia vertauskuvia. Mutta se toteutuu ylenpalttisen valtavana. Kaupunginmuurin perustuksen puolijalokivet eivät ole vain pieniä koruja, vaan valtavia järkäleitä.

Vaikka sillä ei ehkä mitään erityistä merkitystä ole, niin on hauskaa ja jopa hyödyllistä kuvitella mielessään, millaisia mötiköitä muurien perustuksena on.

Jaspis tarkoitti antiikin aikana kallista korukiveä, joka saattoi olla vihreä, sininen, violetti tai vaaleanpunainen. *Safiiri* oli sininen ja ”taivaallinen” ja siinä oli pientä kultaista tuiketta. *Kalsedoni* oli ilmeisesti valkoinen tai vaaleanharmaa korukivi. *Smaragdi* on voimakkaan vihreä. *Sardonyksissä* oli kerroksittain valkeaa ja vaaleanruskeaa. *Karneoli* oli punainen.

Krysolitti oli kullan väristä; *berylli* voimakkaan vihreää. *Topaasi* oli läpikuultavaa, kuin lasia, mutta se säihkyi hieman kultaisena. *Krysopaasi* oli vihreää, kultaisella vivahteella. *Hyasinttikivi* oli sinistä tai mahdollisesti ruusunpunaista. *Ametisti* oli syvän punaista tai violetta.

Ja ajattele, kukin näistä ihanista jalokivistä ei ole vain pikkuinen rippunen, vaan valtava järkäle! Jos pystyy, kannattaa käyttää mielikuvitusta ja ajatella tällaisista ihanuuksista rakennettu taivaallisen kaupungin perustus. Ja vaikka tällainen mielikuvitus harjoitus ei kykenisikään tuomaan mieleen Uuden Jerusalemin ihanuutta, niin voi olla varma siitä, että sitä tämä Johannekselle näytetty näky tarkoittaa: käsittämättömän suurta ihanuutta ja kallisarvoisuutta ja jaloutta. Ja sitä, että Jumala arvostaa jo tämän nykymaailman kauneutta; myös sellaista, mikä täällä ikävä kyllä liian usein liittyy luxus -tuotteisiin ja niillä leuhkimiseen ja ahnehtimiseen. Siitä huolimatta Jumala ei ole tiukkapipoinen askeetti, vaan kaiken kauniin ja ihanan luoja.

Helmiportit mutta ei temppeliä

Uuden Jerusalemin täydellisyyttä kuvaavat myös sen portit ja valtakatu.

Porttitorneina oli kaksitoista helmeä – kukin kahdestatoista tornista oli tehty yhdestä helmestä. Kaupungin valtakatu oli kultaa, puhdasta kuin läpinäkyvä lasi (Ilm. 21:21)

Alkutekstissä ei puhuta ”porttitorneista” vaan ”porteista”. Ilmeisesti kukin porteista oli valmistettu yhdestä käsittämättömän suuresta helmestä, johon oli porattu reikä läpikulua varten.

Antiikissa kaupunkien kadut olivat harvoin kivetyt, mutta merkittävimmät valtakadut kyllä joskus. Uudessa Jerusalemissa tämäkin on ihan über-hienoa. Valtakatu on kultaa, mutta sitäkin jotenkin ihmellisen uutena, läpinäkyvänä kuin lasi.

Temppeleä en kaupungissa nähnyt, sillä sen temppelinä on Herra Jumala, Kaikkivaltias, hän ja Karitsa (Ilm. 21:23).

Se, että Uudessa Jerusalemissa ei ole temppeliä, johtuu siitä, että koko kaupunki itsessään on temppeli, Jumalan asuinsija ihmisten keskellä. Kaupunki on ulkomuodoltaan täydellinen kuutio, aivan kuin Jerusalemin temppelin kaikkeinpyhin oli aikanaan ollut. Ja kaikkeinpyhimässä ei tietenkään tarvita enää erikseen temppeliä, sillä Jumala täyttää sen läsnäolollaan.

Tämä tarkoittaa sitä, että Uudessa Jerusalemissa on joka hetki aistittavissa ja tunnettavissa se, että Jumala, kaikkein rakkauden ja armon ja totuuden ja olemassaolon ja hyvyyden lähde on läsnä. Enää se ei ole salattua läsnäoloa, joka on tunnettavissa ainoastaan uskossa, vaan konkreettista ja ihanaa. On palannut ja ylittynyt se paratiisin alkutila, johon ihminen

alunperin luotiin. Siellä Jumala oli leppoisan tuttavallisesti ihmisten luona. Jotain samaa mutta vielä hienompaa on Uudessa Jerusalemissa.

Kaikkien kulttuurien ihanuus myös!

Kaupunki ei myöskään tarvitse valokseen aurinkoa eikä kuuta, sillä Jumalan kirkkaus valaisee sen, ja sen lamppuna on Karitsa. Kansat kulkevat sen valossa, ja maailman kuninkaat tuovat sinne mahtinsa kaiken loiston. Sen portteja ei suljeta päiväsaikaan, ja yötä siellä ei olekaan. Kaikki kansojen kalleudet ja ihanuudet tuodaan sinne (Ilm. 21:24-26).

Karitsa on siis Uuden Jerusalemin lamppu ja valo. Niinhän asia eräässä mielessä on jo tässä nykyisessä maailmassa. Nimittäin siksi, että Jeesus on Jumalan Sana eli Jumalan Logos. Hän on maailman järjestyksen ja järjellisuuden perusta ja syy. Hän on myös sen perusta ja syy, että ihmisellä on järjen valo ja hän pystyy käsittämään aika paljon maailman järjellisestä rakenteesta. Siksi kirkkoisille oli hyvin tärkeä tämä psalmin 36 jae: ”Sinun valossasi me näemme valon” (Ps. 36:10).

Uudessa Jerusalemissa tuokin asia on ilmeinen. Se ei enää ole salattu ja vain uskon silmille näkyvä, niin kuin nykyisin.

Tekstissä sanotaan myös, että ”kansat kulkevat sen valossa”. Tämä on hyvin lohdullista, sillä aiemmin on kuvattu sitä, että kansat nousevat sotaan Karitsaa vastaan, kärsivät totaalisen tappion ja saavat omakseen saman kohtalon kuin peto ja portto. Uudessa Jerusalemissa käy kuitenkin ilmi, että kaikissa kansoissa on pelastuneita. Kristus on lopultakin se, mitä varten hän maailmaan tuli: kaikkien kansojen pelastaja, valo, armo ja rauha.

Hyvin lohduttavaa ja riemullista on sekin, että ”maailman kuninkaat tuovat sinne mahtinsa” ja että ”kaikki kansojen kalleudet ja ihanuudet tuodaan sinne.”

Se tarkoittaa sitä, että kaikkien milloinkaan olemassa olleiden kulttuurien parhaat ja kauneimmat saavutukset, keksinnöt, taidearteet, filosofia, kirjallisuus, musiikki, tavat, tanssit, kulinarismi, urheilulajit jne. saavat paikkansa Uudessa Jerusalemissa; mutta sellaisina, että ne on puhdistettu kaikesta inhimillisestä kateudesta, kiihkosta, himosta, kohtuuttomuudesta, ylpeilystä ja heikomman polkemisesta ja niiden upeus nousee ennen näkemättömään loistoon.

Tämä on erityisen hienoa sitä taustaa vasten, että pelastushistorian aikana Jumala tarkoituksellisesti sulki kaikki muut kansat kuin juutalaiset erityisen toimintansa ulkopuolelle. Hän valitsi Abrahamin suvun, ja lopulta yhden sen edustajan, Jeesus Nasaretilaisen, jonka kautta hän toteutti pelastuksen. Jeesuksen kautta tuo pelastus lähti jälleen laajenemaan kaikkiin kansoihin. Lopulta, Uudessa Jerusalemissa, tuo pelastuksen laajeneminen kaikkiin kansoihin saa sekin täyttymyksensä. Kaikkien kulttuurien hienoimmat saavutukset elävät siellä sovussa ja rinta rinnan. Siellä on varmasti suomalainen saunakin ja varmasti paljon

muuta suomalaista; ilman, että meidän tarvitsee kilpailla ruotsalaisten tai venäläisten kanssa. Päin vastoin, me saamme iloita heidän kulttuurisaavutuksistaan. Ehkä jopa pidämme Uuden Jerusalemin hapansilakasta ja osaamme tanssia ripaskaa yhtä hyvin kuin paras kasakka.

Pahuutta ja valhetta ei ole

Mitään epäpuhdasta ei sinne päästetä, ei ainoatakaan iljettävän valheen palvelijaa, vaan ainoastaan ne, joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämäkirjaan (Ilm. 21:27).

Eräs syy Uuden Jerusalemin rauhaan ja ihanuuteen on se, että sinne ei päästetä mitään paha. Kaikki sellainen on jäänyt taakse. Uudessa Jerusalemissa on ainoastaan Jumalan armon kokonaan uudistamia ihmisiä. Meistä on poistettu perisynnin mukanaan tuoma väärä himo, joka saa meidät kristitytkin nykyisin vähän väliä lankeamaan syntiin ja riitoihin toisten kanssa.

Uudessa Jerusalemissa ei ole myöskään ”iljettäviä valheen palvelijoita”. Nykyisin sellaisia on sekoittunut kirkkoon, eikä heitä pystytä tai edes saa yrittää kitkeä seurakunnasta pois, ettei samalla kitkettäisi oikeitakin kristittyjä. Tästä Jeesus opetti vertauksessaan:

Jeesus esitti heille toisen vertauksen taivasten valtakunnasta: ”Mies kylvi peltoonsa hyvää siementä. Mutta kun kaikki nukkuivat, hänen vihämiehensä tuli, kylvi vehnän sekaan rikkaviljaa ja meni pois. Kun vilja nousi oraalle ja alkoi tehdä tähkää, rikkaviljakin tuli näkyviin. Työmiehet menivät silloin isäntänsä luo ja sanoivat hänelle: ’Herra, etkö sinä kylvänyt peltoosi hyvää siementä? Mistä siihen on tullut rikkaviljaa?’ Isäntä sanoi heille: ’Se on vihämieheni työtä.’ Miehet kysyivät silloin häneltä: ’Tahdotko, että menemme kitkemään sen pois?’ ’En’, hän vastasi, ’te voitte rikkaviljaa kootessanne nyhtää sen mukana vehnääkin. Antakaa niiden kasvaa yhdessä elonkorjuuseen asti. Kun sen aika tulee, minä sanon korjuuväelle: Kootkaa ensin rikkavilja ja sitokaa se kimpuiksi, että se poltettaisiin. Mutta vehnä korjatkaa aittaani.’” (Matt. 13:24-30)

Uudessa Jerusalemissa tuo on toteutunut. Valheen puhujat ja harhaopin ujuttajat on lopultakin kerätty pois ja poltettu tulisessa järvässä. Uudessa Jerusalemissa ovat ainoastaan ne, joiden nimet on kirjoitettu Karitsan elämäkirjaan.

Miten niemensä saa siihen elämäkirjaan? Kasteen ja uskon kautta. Jeesushan opetti ylösnousemuksensa jälkeen näin:

Menkää kaikkialle maailmaan ja julistakaa evankeliumi kaikille luoduille. Joka sen uskoo ja saa kasteen, on pelastuva. Joka ei usko, se tuomitaan kadotukseen. (Mark. 16:16).

Nimi pysyy elämän kirjassa, kun ihminen, synneistään ja lankeamisistaan huolimatta, turvautuu yhä uudestaan Jeesuksen sovituskuolemaan, eli Ilmestyskirjan sanoin ”pesee vaatteensa Karitsan veressä”.